

θὰ μὰς 'πῆ τί ἔχει νὰ γίνη — πολὺ πιθανὸν ἢ ἐντολὴ τοῦ νὰ ἦναι 'σάν τὴν 'δική σου ἴσως, πάλιν καὶ νὰ μὴν ἦναι!

— Λοιπὸν δὲν με ἐνδιαφέρει αὐτό· ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἔχεις νὰ ἀκούσης παρὰ θάνατον ἀκούς; ἀλλὰ ὑπὸ μίαν συμφωνίαν· θὰ γίνη ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου· με ἐννοεῖς;

— Ἔστω, τίποτε δύσκολον· θὰ πληρώσης ἀμέσως;

— Τὰ μισὰ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἀφ' οὗ γίνη ἡ δουλειά.

Ὁ μοναχὸς ἤγειρε τὸ ράσον τοῦ καὶ ἐξαγαγὼν βαρὺ δερμάτινον βαλάντιον ἐν-ἀπέθεσεν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ δολοφόνου πολλὰ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ νομίσματα.

— Ἐ! Ἀντωνίνο, τῷ λέγει ὁ Γιάκοπος ἐνῶ ἐμέτρα, κἀτι πολὺ γλῆγορα μοῦ ἔγινες πλούσιος; μήπως δι' αὐτὸ μοῦ κρύβεσαι κάμποσες 'μέραις ἀπὸ τὰ λημέρια μας;

— Σώπα ἀχρεῖ! δὲν σοῦ μοιάζω!

— Ὅχι δὲ, κανάρι μου, μὴ θυμῶνεις καὶ χαλᾷς τὸ αἷμά σου· ἀστείεύομαι, τῷ ἀπῆντησεν ἐν ᾧ τοῦ ἔτυπτε φιλικῶς τὸν ὄμον.

— Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, τὸ κτύπημά του ἦταν σὰν ψεύτικος παρὰς μαρκησίου καὶ ἀληθινὸ ἀσπὴν δικηγόρου· 'ξεύρεις, κἀτι 'ξεύρουμε ἐμεῖς ἀπ' αὐτά. Χα! χα! Καὶ γελῶν ἔκρυψε τὰ νομίσματα.

— Λοιπὸν λέγε, πότε, πῶς καὶ ποῦ;

— Ὁ Ἀντωνίνος ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Μὰ τί νὰ θέλῃ αὐτὸς ὁ ἄββας, ἤρχισε τέλος, δὲν θέλω νὰ ἔχω τὴν ἴδια δουλειὰ με παπάδες, κάνε μου τὴν χάριν ἄφες τον ὡς ποῦ νὰ τελειώσω ἐγὼ με τὸν λοχαγόν!

— Ἀ νά, ἐδῶ εἵμεθα τώρα! τί λές, μπάρμπα, τί μοῦ τὸ λές ἐμέ; ὁ λοχαγὸς θὰ ἦναι στὸ χορὸ τῆς κομῆσης, ἐκεῖ βράστον, καὶ... τώρα περιμένεις νὰ σὲ διδάξω; Πότε ἀκριβῶς εἶνε ὁ χορὸς;

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν.

— Θαυμάσια! ἀλλὰ ὁ ἄββας ποῦ σκοπεῖ νὰ τοῦ τὴν φτείσῃ;

— Κατάλαβα πῶς με πῆρες γιὰ κορόϊδο, ἀφ' οὗ λοιπὸν θές... τί νὰ σοῦ πῶ, δῶσε πενήντα δοῦκάτα πάρα πάνω ἀπὸ τὸν ἄββα καὶ σοῦ λέγω ὅ,τι θές· ἐντοσούτῳ, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ νὰ—καὶ ποῖος 'μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μασκαράδες νὰ 'μποῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε γιὰ νὰ ἀκούσουν, λίγη μουσικὴ;

Ταῦτα εἰπὼν ἔχαιρέτισε καὶ ἐν ᾧ ἡ τοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ,

— Γιακοπε! φωνάζει ὁ Ἀντωνίνος, πότε θὰ σὲ ἀνταμώσω αὐρίον;

— Πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μόνον μὴν τὰ χάσης, ἂν ἀντὶ τοῦ γονδολιέρῃ 'δῆς κανένα καπουτσῖνο. Καὶ ἀπῆλθον.

— Ἄγιε Ρόκκο! ἐπιθυροῖεν ἀπερχόμενος ὁ Γιακοπος, εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐκκλησίας ὅστις οὐδέποτε ἔκλινε γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ σου· βοήθησε τὸ χέρι μου νὰ τὸν σφάξῃ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀναψῶ λαμπάδα μεγαλειότερη ἀπὸ τὸ μπόη

μου· ἔπειτα δὲν τὸ κάνω 'γώ· τὸ κάνει ὁ ἄββας σου καὶ ἐκεῖνη ἡ κόρη σου ποῦ σὲ καταφόρτωσε χρυσάφια καὶ λαμπάδες· σ' αὐτοὺς τὸ κρῖμα καὶ βόηθά με.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν προηγέτο τῶν συνήθων πράξεων του, ἡ προκαταρκτικὴ αὐτῆς δέσις τοῦ δολοφόνου Σικελοῦ· ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τῆς λαμπάδος, δι' ἣς ἠλπίζε νὰ μετριάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ προστάτου ἀγίου του, δὲν τὸν ἐτάραττεν, ἐὰν ἐπαναλάμβανε τρεῖς τῆς ἡμέρας τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμά του.

Ἐν ᾧ ταῦτα διεπράττοντο, ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου ἱστάμενος ὁ Ἐκάρτ ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες βλέμμα του ἐπὶ τῆς σεληνοφωτιστοῦ Μεσσηνίας.

— Ἡ Φελιταῖτα ἡ θυγάτηρ τοῦ Ρωμαίου!

Αἱ λέξεις αὗται ἔμενον ἑναυλοὶ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὸ φρούριον. Τὴν ἔχασε! Διὰ παντὸς τὴν ἔχασε! Οὐδεμίαν ἐλπίς τῷ ἀπέμενε πλέον· καὶ ὅμως πόσον θερμότερον ἤσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκνόμενον πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς; Τὴν ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας του ἐν ὅλῃ τῇ μαγεῖᾳ τῶν θελημάτων τῆς· πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸς ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικός, ὀρκισθεὶς πίστιν εἰς τὸν Φερδινάνδον, νὰ νυμφευθῇ τὴν Φελιταῖταν τὴν θυγατέρα τοῦ ὀχλαγωγοῦ, ὅστις πολὺ πιθανὸν αὐρίον νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ὄχλον ἐναντίον τοῦ φρουρίου; Μακρόθεν ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ ὁ τρελλὸς ἦχος τῶν Ἀπόκρεω, ὅστις ὅμως δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ αὐξάνῃ τὴν λύπην του. Πλήρης μελαγχολίας ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρός. Ἡ δὲ παγερὰ νύξ ταχέως ἐξῆλειψε δάκρυ, ὅπερ ἐκυλίστο ἐπὶ τὰς παρειῶν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ἐν Ζακύνθῳ Ἡμερολογίου τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κ. Νικολάου Δ. Ἐπισκοποπούλου, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω ἔργον, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι μᾶς ἀνήκει αὐτοδικαίως καὶ ὡς Ἀθηναῖκον διήγημα, καὶ ὡς φέρον τὴν ὑπογραφὴν τακτικοῦ συνεργάτου μας. Σ. τ. Δ.

Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦσαν φίλοι—φίλοι τῆς στιγμῆς, συνδεθέντες ἐκ τῆς γειτνιασεως τῶν θέσεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως καὶ ἐκ τῆς συνεγαρσίας ἐν ἐνὶ Συλλόγῳ, ἐκ τῶν ἱδρυθέντων ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Νομικῆς. Πρωτοστεῖς καὶ οἱ δύο, ὁμήλικες, μετὸν μύστακα μόλις ἐπανθοῦντα, ἄβροϊ κομψευόμενοι, ζωηροὶ, συνέσφιγγαν μετὰ πολῆς ταχύτητος τῆς γνωριμίας τῶν τοὺς δεσμούς, ὥστ' ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀπετέλεσαν μίαν τῶν γνωστοτέρων φιλικῶν δυάδων καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τοῖς κέντροις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἐφείλκετο εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς

τὸ ὄραϊον τῶν ἐξωτερικόν. Εἶνε γνωστὴ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῆς ἡλικίας τῶν. Πολλάκις μετὰ μίᾳς μόνον ἡμέρας σχέσιν προσοικειοῦνται ὡς μετὰ εἰκοσιν ἐτῶν· καὶ ὅμως τίποτε δὲν γνωρίζουσι περὶ ἀλλήλων, ἐκτὸς τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων πρὸς τὰ ὁποῖα συμπαθοῦσιν ἀμοιβαίως, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός των, τετυπωμένου ἐπὶ ἐπισκεπτηρίων κομφῶν μετὰ χρυσᾶς παρυφᾶς, καὶ ἐκ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἐν μέρει, ὁ μὲν ἐπαρχιώτης περὶ τοῦ ἀθηναίου, ὅτι εἶνε υἱὸς Τραπεζίτου—ὀνόματος γνωστοῦ ὅπως οὖν—ὁ δ' ἀθηναῖος περὶ τοῦ ἐπαρχιώτου ὅτι εἶνε υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ.

Καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε οἶκον γνωρίζουσιν, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φήμην, οὔτε θρύλλους, οὔτε βαθὺν χαρακτήρα, οὔτε παρελθόν, οὔτε διαγωγὴν. Καὶ ἐκμυστηρεύονται πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθημάτων των, καὶ ἐμπιστεύονται εὐκόλως τὰ πάντα, καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσθωσιν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν, οἱ Ὁρέσται καὶ Πυλάδαί των ἡμερῶν μας—ἀφ' οὗ οὕτως τοὺς ὀνόμαζον καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ὁμήλικες μετὰ δόσιν τινὰ εἰρωνείας, φθονοῦντες, ἂν θέλετε, τὴν ἀποκλειστικὴν των σχέσιν.

Ἡ μεταξὺ των δύο διαφορὰ—οὐσιώδης μὲν, ἀλλὰ δυναμένη ταχέως νὰ ἐκλείψῃ—ἦτο ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ἀθηναῖος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐρωμένην, ὁ ἐπαρχιώτης δὲν κατῴρωσε νὰ ποικτήσῃ ἀκόμη. Καὶ ὅταν ὁ τελευταῖος παρηκολούθει τὸν φίλον τοῦ συχὰ εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐκδρομᾶς καὶ ἐγένετο μάρτυς τῶν θριάμβων του, καὶ ἐνεθυμεῖτο τὸ εὐτυχὲς ἐρωτικὸν παρελθόν του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὃ, πόσον ἐλυπεῖτο καὶ πόσῳ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τόρα μίαν ἐρωμένην... Εἶνε τόσῳ γλυκεῖα παρένθεσις εἰς ἔρως εἰς τὴν ἀνίαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν συζητήσεων τοῦ Συλλόγου!...

«Ἀχ, καὶ μὲνε Γεῶργο, πῶς σὲ ζηλεύω!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν Ἀλέκον· «ἄς 'μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ βρῶ μιὰ ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ...

— Ἀμ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο, σοῦ τῶπα. Ρίψε τὰ δίκτυα σου... καὶ δὲν δύναται, κἀτι θὰ κάμῃς.

— Τόσον καιρὸ παιδεύομαι καὶ τίποτα δὲν ἔπιασα ἀκόμη. Ἀτυχία πολλή· αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.»

Τὸ παράπονον τοῦτο τοῦ Ἀλέκου ἦτο στερεότυπον δι' ἀρκετὸν χρόνον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέτυχεν νὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἐρωμένην. Ἦτο εἰς καιρὸν, καθ' ὃν ὁ φίλος τοῦ ἔλειπεν, ἐκδραμῶν μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἄλλων φίλων εἰς τριήμερον κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ὁ ἄλλος συνήντα καθ' ὁδὸν συχνὰ μίαν κόρην ὠχρόλευκον μετὰ γλυκεῖς μαύρους ὀφθαλμούς, βαδίζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς τῆς καὶ ὀδηγοῦσαν λευκὸν κυνάριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς. Τὴν ἐβλεπεν ἀγνωστον πρῶτην φοράν καὶ τὴν προσέβλεπεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως. Ἡ κόρη, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς